

[Erik Appel.]

tiget til at medvirke ved valget af den tilsynsførende. At valgmenigheder, der har fælles brug af sognekirken med sognemenigheden, er berettiget til at vælge et medlem til sognemenighedsrådet, synes mig også naturligt med den begrænsning i stemmeret, lovforslaget fastsætter.

Vedrørende sognebåndsløserne i almindelighed må jeg udtale min tilslutning til, at forholdene ikke ændres ved indgreb nu, men at de tages op til overvejelse i tilslutning til ændringer i loven om sognebåndsløsning og kirkers brug. Jeg finder, det er en tiltalende tanke, at der skal kunne løses sognebånd til en sognemenighed såvel som til en præst.

Med disse ord skal jeg anbefale at stemme for alle flertalsændringerne, at stemme imod de af det konservative mindretal stillede ændringsforslag og sluttelig at stemme for det således ændrede lovforslag.

Fibiger: Ved første behandling var der navnlig tre ting, jeg beskæftigede mig med som noget af det vigtigste ved dette lovforslag: det var den ændring, der var foreslået med hensyn til valgretsaldern, det var spørgsmålet om ophævelse af tilmelding til de kirkelige valglistor, og det var endelig de af den højtærede kirkeminister foreslåede paragraffer, hvorefter udlandspræster og præster fra Grønland og Færøerne og ældre veltjente præster herhjemme skulle kunne forflyttes.

Hvis det blot var gået med alle tre spørgsmål, som det er gået med det første, nemlig med hensyn til valgretsaldern, kunne jeg have været særdeles veltilfreds. Jeg stillede det forslag, at valgretsaldern til menighedsråd skulle være den samme som til folketinget. Nu tror jeg jo ikke, at dette var blevet indført, hvis ikke der var sket et og andet udefra, nemlig at man først var blevet enig om valgretsaldern til folketinget og derefter om, at valgretsaldern til menighedsråd og til de kommunale råd skulle følges dermed. Ja, det var jo endog sådan, at man måtte tage menighedsrådsloven af dagsordenen, for at betænkningen kunne blive skrevet om og det hele kunne ordnes på den måde, at man fik en samlet udvalgsindstilling om en valgretsaldern på 23 år i stedet for på 21 år. Det var jeg særdeles tilfreds med, og blot det var gået sådan med de to andre spørgsmål, jeg havde henledt opmærksomheden på, havde jeg været meget tilfreds. Men det kunne jeg måske ikke vente, navnlig ikke, når det ærede medlem hr. Erik Appel er

blevet ordfører i stedet for det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit, for det ærede medlem hr. Erik Appel fører jo den stærke radikale kirkepolitik. Jeg beklager kun, om partiet venstre efter dette også i alle andre spørgsmål vil være sådan indstillet, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens og hans partis kirkepolitik skulle gå over til at blive også venstres kirkepolitik. Det har dog hidtil været sådan, at venstre, navnlig J. C. Christensen med sine kirkelove af 1922, og de konservative så nogenlunde ens på de forskellige spørgsmål, der var fremme. Men jeg kan se, at venstre nu har forladt det standpunkt.

Jeg tænker her på spørgsmålet om den bestående tilmeldingspligt til valglisterne til menighedsrådsvalg, hvor kirkeministeren har stillet forslag om, at denne skulle falde væk. Der følger hele venstre i kirkeministerens fodspor sammen med de radikale. Jeg beklager det. Jeg står stadig på det standpunkt, som J. C. Christensen gav udtryk for: hvis man vil være med til at have bestemmelsesretten over kirkelige anliggender, må mindstemålet være, at man tilkendegiver, at man har interesse for disse ting, og melder sig en gang og siger: det ønsker jeg at være med i. Jeg kan ikke se, at denne betingelse kan være noget, der er af så stor betydning for de ærede medlemmer, der vil have den strøget, at man ikke kunne have bibeholdt den tilstand, som man fik tilvejebragt ved lovene af 1922, hvilken ordning man har bevaret siden. Vi fra konservativ side kan altså ikke være med til at slette den bestemmelse, navnlig, kan jeg sige, da man ikke fra anden side har vist nogen som helst imødekommenhed overfor de forslag, vi har stillet med hensyn til kirkeråd, stiftsråd og den slags ting.

Når jeg kommer til det tredje punkt, som jeg navnlig har været optaget af ved denne lovgivning: at skaffe bedre muligheder for forflyttelse og ansættelse af præster, der har gjort tjeneste f. eks. i Grønland, på Færøerne, blandt danske i udlandet eller på missionsmarken, og som ønsker forflyttelse, så må jeg sige, at der vist godt kunne have været anledning til, at rigsdagen var blevet vejledet af et kirkeligt råd, hvad enten det så skulle være kirkerådet eller stiftsrådet. Jeg har nemlig det indtryk, at man egentlig slet ikke har forstået den betydning, det har for kirken, at de unge, der rejser ud af ideelle grunde, hvad enten det er til Grønland, eller det er til danske i udlandet, eller det er til missionsmarken, eller det er i Sydslesvig nu, har muligheder for at blive ansat igen her-